

В хайдушкия фолклор съществува и още едно делене на пространството. От гледна точка на историческото време и ситуацията на чуждоетническо робство то се дели на „свое“ и „чуждо“ по конкретен етнически признак: българско - турско, осмисляно и като „отсам“ и „отвъд“.

Трябва да се каже, че действието на хронотопния модел в хайдушкия фолклор до голяма степен се свежда до по-конкретните му параметри. Историческото време и общоетническото пространство в повечето случаи са обуславящи контекста и смисъла, но без да са категорично конкретизирани по някакъв начин. Времето на робството влияе съществено върху останалите времеви аспекти и върху формирането на мирогледа. В повечето случаи действията на героите са локализирани в по-ограничено пространство- регионално и локално, въпреки че е налице „по-свободно“ боравене с пространствени наименования, обозначаващи хидроними и топоними по цялата етническа територия. И за героите в хайдушкия фолклор пространствените и времевите граници не са непреодолими, въпреки тенденцията към все по-голяма конкретизация.¹² Но във всички случаи те действат в „своето“ /разбирано от една страна като етническа и от друга като регионална и локална принадлежност/ пространство. А от гледна точка на хайдушкия им статус „своето“ означава още и хайдушкото пространство. И когато трябва да отидат в него или да го напуснат това се осъществява чрез ясно регламентирана ситуация, включваща специални действия и слова.